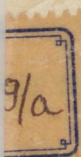

Áll. Polgári Iskolai
Tanárképző Főiskola

XA 117506

szemes
da

NYÁRUTÓ

*

HANGAY ZOLTÁN
VERSEI.

1 9 3 3.

NYÁRUTÓ

*

HANGAY ZOLTÁN
VERSEI.

Hangay Zoltán
1933. 11. 6.

1 9 3 3.

SZTE Egyetemi Könyvtár

J000831638

ÁLL. POLGÁRI ISK. TANÁRKÉPZŐ FŐISKOLA

— KÖNYVTÁRA —

Leltári szám: 2219/a Csoportszám: ~~M. C.~~ ~~218.2438~~

Nyárutó.

Nézd, sárgulnak a falevelek,
Néhány már a földre is hullt,
A napnak nincs tüzes csókja már,
A virág is mind elfakult.

A rét sem cseng a madár daltól,
Lomhán jár a barna este
S a nyár bohémja valahol,
Búsan fütyöl egy pékműhelybe.

A nyár, a vén bakancsos legény,
Töri szegény a poros utat,
S a kertek alján egy mérges kuvasz
Maga sem tudja tán, hogy mért ugat.

Anyámnak.

*Emlékszel anyám, még kisgyermek voltam
Mindég körülötted toporogtam.*

*S parányi lábammal, ha eldűledeztem
Belefogódtam tarka kötényedben.*

*De látod, most már felnőtt férfi vagyok
Lábam alatt azért a föld mégis inog.*

*Be jó volna most is közeledbe lenni
És kötényedbe belefogódkodni.*

*Senkim sincs, aki felé, karom kinyujthatnám
Mert senki sem szeret, csak te, édesanyám.*

Az éj hercege.

Nincs semmim, ami bármit is érne
és senkim, aki hazakisérne.

Cipőm sarkát félretapostam
S ez a legnagyobb bajom mostan.

Elnyütt és rongyos a köpenyegem
Abban csavargok az utszélen.

De ha az éjszaka rám talál
Vállamra száll egy ezüst madár.

S úgy hizeleg szeliden, nevetőn
Az éjszaka az én szép szeretőm.

Tavaszi álom.

*Fehér márvány tereken repül az álmom
S a vágyam alvó orgonákat csókol,
Gyermek imádság sóhajt a számon
S futok a nyíló csipke bokortól.*

*Ajtódat befutják a tövises rózsák,
Engedj ó magadhoz és bocsáss meg újra
És a szívedet őrző tövises galyakat
Vágja el megszentelt kegyelmed ollója.*

*Egyedül maradva nézek szomoruan,
Körülöttem búsul az őszülő moha.
Elröpült az álmom és vele az asszony
Ki nem boesájtott meg soha.*

Öreg ember . . .

Öreg ember ül magában otthon.
Nem tudja, sirjon, vagy imádkozzon
Nincs neki senkije
Csupán a vén szive.

Rég elhagyta az élete párja,
Nincsen nála szomorubb madárka.
Odakint fúj a szél
Ő meg csak üldögél.

Kis lámpáját ha meggyújtja este,
Ugy tesz, mintha valamit keresne,
Valamit ami rég,
Eltűnt, mint a mesék.

Vacsorája, kis száraz kenyérke,
Könnyeivel megáztatja szépen.
Mint a sír gyöngyei,
Hullanak a könnyei.

Őszi sírás.

Sorsom szörnyen haragszik rám,
Azért üres a tarisznyám.

Minden napom bús kietlen,
Semmihez nincsen már kedvem.

Egyedül ődöngők szerte,
Mint valami szél septe.

Virág sírom, aki árva
Sorssal hullt az őszi sárba.

És még sem jöttél.

*Egy nyári estén sokáig vártalak,
Már feketék voltak a házfalak
És még sem jöttél
Azóta ősz lett s mellém szökött
A sötét éj.*

*Siettél. Biztos ideges voltál
S én elkésve vártam a kaputoknál.
Egy pislogó gázlámpát néztem,
Kezemben egy marék virággal,
Amit neked téptem.*

*Most már legyen csak minden úgy, ahogy van
Én már mindent régen sutba dobtam
S ha mégis eszembe jutsz, tudod
Letörlök egy két könnyet a szememből
S ha látlak, csendesen elkullogok.*

Esti levél atyámnak.

*Fekete fátyolát feltűzte az alkony
Csendesen megbujik benne az unalom,
Görcsös karjaival átölel a magány,
Ma este neked irok Édesapám.*

*Fáradtan térsz haza a munkából este
Keresed és sehol nem lelsz gyermekedre,
Kinek nem kellett sem tanulás, sem munka
És az életét százszor is megunta.*

*Emlékszel, ha néha olyan volt a kedvünk
Egy kis semmiségen is összevesztünk
Pedig nem volt oka talán egyikünknek sem,
Hogy megharagított egymásra a nincsen.*

*Ma este talán éppen olvasol, vagy
Magad sem tudod már hol vagy
S míg anyám virrasztva vár rád
Fölhajtasz még egy árva pohárkát.*

*Ne búsulj még sem. Így van ez
Ma még, de egyszer vége lesz
S meglátod, lesznek még külömb napok
Egy csillag éppen előttem ragyog.*

Te vagy.

*Te vagy az örömöm
Tavas, virágnylással
És te vagy a bűm
Őszi hervadással.*

*Te vagy a múltam
Furcsa emléke
És a jövőm
Szent vendége.*

*Te vagy a jó és
Te vagy a rossz,
Az élet éretted
Ostoroz.*

*Mellettem elnyütt
Cigány hegedül.
Tavas, csak téged szeretlek
Egyedül.*

Nem bánom, milyen vagy . . .

*Nem bánom, milyen vagy
Jó-e, vagy rossz,
Szépséggel áldott, vagy
Elátkozott.*

*Lépésről-lépésre követlek mégis,
Ha zúg zápor, ha dörög az ég is,
Megbirkózom a halállal,
Tüzzel, vízzel, fergeteggel
Csak ne menj el.*

*Minden gondolatod kilesem
S mindent megteszek érted, kedvesem
Áldón imádom ejtve neved
S csak egyet kérek : a szerelmedet.*

Téli szonett.

Nézd kedves, itt minden oly idegen nekünk,
Ma öllelek s holnap ki tudja hol leszünk
Jer, adjad a kezéd, rohanjunk el messzire
Hátha arra jobban kedvez a szerencse.

Itt nincs már ugysem semmi szép, se jó
Csak hó hull látod, csunya szürke hó,
S én borzasztóan féltelek kedvesem,
Hogy majd egy gyilkos este rád lessen.

Fussunk, hol nem ér el a tél gonosz keze
S nem öltözik mindenki fehér hólepelbe,
Zúzmarás szívünk ne dermedjen tovább.

Hiszen ide ugysem jó el a tavasz már,
Hiába szenvedünk egy dermedt pataknál
Nem lelünk csak hideg, kegyetlen zúzmarát.

Az élet piktorához.

Vedd elő ecseted, te vénülő gyerek,
S fessd le vásznodra a csunya életet,
Modell sem kell hozzá, hiszen ugysis látod,
Ezt a hüen ragaszkodó, csúf nyomoruságot.

Hanem azért mégis minden csunyát fess el
Sosem látott szépre. Mesélj a színekkel.
Szomoru nótánkat ha másképp is huzzák,
Nyomorult az élet, de szép a hazugság.

Múló az élet . . .

*Múló az élet, mint az álom,
Elillan tőlünk messze szárnyon
S vele sok, mit remélettünk
Tűnő álmoként száll felettünk.*

*Bús lelkemnek is annyi álma
Tűnt el, hűtlenül messze szállva
S most Istenemet egyre kérem :
Jöjj el mielőbb síri éjjem !*

TARTALOMJEGYZÉK.

	Lap
Nyárutó	3
Anyámnak	4
Az éj hercege	5
Tavaszi álom	6
Öreg ember	7
Őszi sirás	8
És mégsem jöttél	9
Esti levél atyámnak	10
Te vagy	11
Nem bánom milyen vagy	12
Téli szonett	13
Az élet piktorához	14
Muló az élet	15

